

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: T.P.**, státní příslušnice Ruské federace, v České republice bytem ..., zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2015, č.j. MV-143795-5/SO/sen-2014,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2015, č.j. MV-143795-5/SO/sen-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 4.9.2014, č.j. OAM-59774-27/DP-2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II. Žaloba.

Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a že žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené i prvoinstanční rozhodnutí je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, přičemž zásadním způsobem byl porušen zejména § 2 odst. 3, 4 a § 4 odst. 1 a 4 správního řádu. Žalobkyně dále uvedla, že z odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí je zjevné, že žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu žalobkyně byla zamítnuta proto, že prvoinstanční orgán spatřuje ve skutečnosti, že žalobkyně nepobývá celou dobu povoleného pobytu na území České republiky, závažnou překážku jejího dalšího pobytu. Žalobkyně je přesvědčena, že pouze skutečnost, že se zdržuje na území České republiky pouze po omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po níž má povolen pobyt, nemůže být důvodem pro neprodloužení jejího pobytového oprávnění, a to zejména v situaci, kdy předložila veškeré náležitosti potřebné ke kladnému vyřízení její žádosti. Žalovaná konstatuje, že formálnost pobytu žalobkyně je zjevná z toho, že se na území ČR měla zdržovat toliko 77 dnů. Žalobkyně je přesvědčena, že v tomto ohledu byl jednoznačně nedostatečně zjištěn stav věci. Žalobkyně je schopna svou firmu řídit, aniž by musela být po celou dobu přítomna na území republiky, avšak nemůže tak činit, aniž by měla povolen dlouhodobý pobyt a mohla reagovat na nepředvídatelné situace a být v tomto ohledu schopna operativně řešit nenadálé situace. Žalobkyně již v odvolání namítala, že povolení k pobytu jí umožňuje, nikoliv přikazuje, pobývat na území déle než 6 měsíců. Správní orgány vzniklé pochybnosti neodstranily, ačkoliv je to jejich povinností plynoucí přímo z § 3 správního řádu. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány v tomto ohledu rozhodují v její věci nejen v rozporu s aktuální praxí, ale rovněž poslední judikaturou správních soudů, a to přes to, že i žalovaná ve svém rozhodnutí odkazuje na jiná rozhodnutí, která právě podporují dále presentovaný názor žalobkyně. V napadeném rozhodnutí je výslovně konstatováno, že „*shledal-li správní orgán I. stupně naplnění skutkové podstaty závažné překážky jako neurčitého právního pojmu v neplnění účelu povoleného pobytu, nemůže být jedinou hodnocenou skutečností pouze faktická délka pobytu cizince na území, tak jak učinil v napadeném rozhodnutí. Jak vyplývá ze správní judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 154/2014-45 ze dne 3.7.2014) povinnost pobývat na území České republiky je pouze jeden z ukazatelů plnění účelu pobytu. Faktické nevykonávání podnikatelské činnosti však nebylo ze strany správního orgánu I. stupně v napadeném rozhodnutí odůvodněno, ani zjištěno v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb.*“. Žalobkyně by s ohledem na toto konstatování očekávala minimálně vrácení věci k dalšímu řízení prvoinstančnímu orgánu k došetření. Žalovaná však obratem své závěry zcela popře, když v následující větě konstatuje, že „*i když nelze v posuzovaném případě shledat neplnění účelu povoleného pobytu z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci, byla naplněna skutková podstata závažné překážky pobytu na území tím, že účastník řízení nepobýval na území po dobu předpokládanou v § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.*“.

Žalobkyně je přesvědčena, že rozhodnutí je zcela nesmyslné, neboť závěry žalované si protiřečí. Žalovaná v jednom a tom samém odstavci potvrdí, že pro konstatování jiné závažné překážky pobytu na území nelze vycházet toliko z doby pobytu cizince na území ČR, stejně tak potvrdí, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, ale následně popře tyto závěry, když uzavře, že byla naplněna zmíněná skutková podstata, a to z důvodu nedostatečně dlouhé doby pobytu na území dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tento závěr žalované je zcela nesmyslný a dle přesvědčení žalobkyně způsobuje „nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek nesrozumitelnost“. Právní zástupce v tomto směru poukazuje na rozhodnutí žalované v obdobné věci, kdy v rozhodnutí ze dne 3.4.2015, č.j. MV-105070-9/SO-2013 (necht' je případně za účelem v dokazování vyžádán správní spis), uzavřela, že „doba pobytu cizince na území České republiky může [být] jedním z ukazatelů, na základě nichž správní orgán hodnotí, zda cizinec neplnil účel, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno... zpravidla však nemůže být ukazatelem jediným... ze samotného v zjištění, že účastnice pobývala na území České republiky po dobu platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu pouze cca 142 dnů, nelze ani v posuzovaném případě bez dalšího dovodit závěr, že neplnila účel, pro která jí bylo pobytové oprávnění uděleno“. Ze zde uvedeného je zcela zjevná naprosto nekonzistentní praxe, kdy si žádný cizinec nemůže být jistý, jaké jsou podmínky, za nichž mu bude povolení prodlouženo. Je to zjevné z výše uvedeného, kdy žalovaná v jednom svém rozhodnutí potvrdí, že toliko doba pobytu na území nemůže být jediným faktorem, který by ukazoval na jinou závažnou překážku pobytu na území, a v jiném svém rozhodnutí dospěje k závěru zcela odlišnému a zkonstatuje, že právě pouhá doba pobytu mimo území je jinou závažnou překážkou pobytu na území. Žalovaná tak porušuje zásadu legitimního očekávání a zásadu předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Žalobkyně dále konstatovala, že nehodlá zpochybňovat, že pobývala značnou část doby povoleného pobytu mimo území České republiky, nicméně taková skutečnost sama o sobě v žádném případě neodůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Zástupce žalobkyně v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která ve svém rozhodnutí odkazuje prvoinstanční orgán, která však přímo na žalobkyni nedopadají. V této souvislosti je třeba uvést, že v případě žalobkyně se jedná o fungující obchodní společnost, což je pro takové posouzení zcela klíčové. Z výsledku žalobkyně je zřejmé, že její pobyt mimo území České republiky je spojen s rozvíjením podnikáním ve prospěch obchodní společnosti. Správní orgán se pak nijak na faktický výkon funkce jednatele obchodní společnosti nezaměřil a pouze konstatoval, že pobyt žalobkyně mimo území České republiky zakládá důvody pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. S takovým výkladem se však zástupce žalobkyně nemůže ztotožnit, neboť plnění účelu pobytu bez dalšího nelze v žádném případě zaměňovat s pobytem na území České republiky. Výkon funkce jednatele je nutno hodnotit komplexně a zejména s akcentem na předmět činnosti obchodní společnosti. Z výsledku žalobkyně je zřejmé, že tato vykonává funkci jednatele. V této souvislosti zástupce žalobkyně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8.12.2012, sp.zn. 3 As 15/2012, a ze dne 3.7.2014, č.j. 9 Azs 154/20114-46, dle kterých „je nutno zákon výslovně dobu pobytu nutnou k plnění účelu pobytu nestanoví a je nutno vycházet z konkrétních okolností případu“. Zástupce žalobkyně má pak za to, že se správní orgán konkrétním a zejména komplexním posouzením činnosti žalobkyně jako jednatele obchodní společnosti nezabýval a závěr o existenci jiné závažné překážky pobytu na území neodůvodnil. Nakonec žalobkyně poukazuje na to, že pro výše uvedené posouzení je nutno

dále hodnotit zájem účastníka řízení do budoucna pobývat na území České republiky a např. další představy o fungování obchodní společnosti, a to zda by k takovému výkonu funkce jednatele postačovalo pouze krátkodobé vízum. Žalobkyně v rámci svého výsledku tento svůj záměr popsala, nicméně prvoinstanční orgán se s tímto nijak nevypořádal. Žalobkyně dále uvedla, že je zjevné, že správní orgány vycházejí při stanovení rozhodné doby z tzv. přechodových razítek, které však nelze brát za směrodatná, neboť ne všechny pohyby žalobkyně, stejně jako jiných osob, jsou do cestovního dokladu zaznamenávány, a tudíž není jednoznačně doložitelné, jak dlouhou dobu se žalobkyně zdržovala na území republiky čistě na základě údajů získaných z cestovního dokladu. Žalobkyně přitom v průběhu řízení předložila jasné důkazy o tom, že přechodová razítka v jejím pase nedopovídají skutečnosti, když se nekryjí s dobou, kdy byla žalobkyně prokazatelně v ČR. Správní orgán však k těmto důkazům přihlédl zcela nedostatečně, když v podstatě uznal za prokázaný vždy jediný konkrétní den. Takto však k doloženým důkazům nelze přistupovat, neboť tyto neprokazují pouze přítomnost v daný konkrétní den, ale fakt, že přechodová razítka neosvědčují skutečný stav věci. Žalobkyně přitom výslovně konstatovala, že přechodová razítka v pase neodpovídají skutečnosti, což také následně doložila. Žalobkyně přitom samozřejmě není schopna dokázat svou přítomnost na území vždy pomocí důkazů, které by byly správním orgánem akceptovány - pravděpodobně nikdo si nenechává na účet z obchodu napsat vlastní jméno, aby se tím následně mohl prokazovat OAMP MV ČR. Co však je v tomto ohledu zásadní, že byla jednoznačně zpochybněna důkazní hodnota přechodových [razítek], což také žalobkyně od počátku tvrdila. Žalobkyně je dále toho názoru, že žalovaná nedostatečně přezkoumala odvolání, respektive se řádně nevypořádala s uplatněnými námitkami žalobkyně. Žalovaná sice konstatuje žalobkyni uplatněné námitky proti prvoinstančnímu rozhodnutí, avšak tyto v podstatě dále nijak neřeší, ale pouze je odmítá jako nedůvodné, aniž by zdůvodnila svůj závěr. Takový postup je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Nakonec i Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích klade zásadní význam na odůvodnění rozhodnutí, když např. v rozhodnutí č.j. 5 A 48/2001-47 uvádí, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Napadené rozhodnutí tyto požadavky absolutně nesplňuje, když odůvodnění rozhodnutí je pouze kusé a schematické, aniž by byla vystižena podstata věci a hodnověrně vyvráceny odvolací námitky žalobkyně. Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že správní orgány posoudily zcela nezákonně otázku přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgán zcela nepřipadně spojuje otázku nepovolení pobytu účastníka řízení s jinými správními řízeními a otázkou v nich nepovolených pobytů. Správní orgán je v řízení povinen vycházet z § 174a zákona o pobytu cizinců a hodnotit možný zásah do soukromého života účastníka řízení jako takového na základě zde vyslovených regulativů a nikoliv čistě na základě toho, že nebyl povolen pobyt jeho rodinným příslušníkům. Správní orgán se vůbec nezabývá otázkou, jak může být žalobkyni zasaženo do soukromého a rodinného života, nýbrž čistě na základě nepovolení jiných pobytů zamítl i její žádost. Jak bylo judikováno i správními soudy, skutečnost, že rodinní příslušníci účastníka řízení nepobývají na území České republiky, nebo v tomto případě jim byl zamítnut pobyt, neznamená, že rozhodnutím o nepovolení pobytu žalobkyně nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Tuto otázku je nutné posuzovat vždy individuálně ve vztahu k danému

účastníku řízení. Pokud tedy správní orgán vyšel čistě ze skutečností, že rodinný příslušníci žalobkyně se nenachází na území republiky, je to jednoznačně nezákonný postup, který je nepřezkoumatelný. Žalovaná, která tuto otázku neposuzovala vůbec a pouze konstatovala zamítnutí žádosti manžela žalobkyně, postupovala v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, když své rozhodnutí nedostatečně odůvodnila. Rovněž je nutno zmínit, že i pokud by takové posouzení bylo dostatečné pro vyloučení zásahu do rodinného života, není dostatečné pro vyloučení zásahu do života soukromého. Žalobkyně má své vazby k ČR, ke svému podnikání a bydlení zde, a tyto nelze odmítnout čistě s poukazem na zamítnutí pobytu ostatních rodinných příslušníků.

III.

Vyjádření žalované k žalobě.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a vyjádřila se k jednotlivým žalobním námitkám. Ohledně námitky, že *pobývání žalobkyně na území České republiky po omezenou dobu nemůže být důvodem pro neprodloužení pobytové oprávnění*, odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8.1.2015, č.j. 11 A 75/2014-37, v němž je uvedeno: „*Žalobce jako cizího státního příslušníka však tíží povinnost pobývat na území České republiky výlučně na základě povolení a stejně tak i zákonem stanovená povinnost plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Hodlal-li žalobce podnikat na území České republiky s tím, že charakter, jeho podnikání v podobě řízení společnosti nevyžaduje jeho soustavnou fyzickou přítomnost v České republice, nelze právní závěr, ke kterému dospěly správní úřady a který byl v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřen ve stručnosti tak, že není třeba udělovat účastníku řízení za účelem řízení společnosti dlouhodobý pobyt, považovat za nezákonný či nesprávný. Otázka výkladu pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ je v konkrétní posuzované věci předmětem správního uvážení správního úřadu, které se musí promítnout v odůvodnění vydaného správního rozhodnutí.*“ Dle žalované bylo v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněno, v čem je spatřována závažná překážka pobytu žalobkyně na území, a to, že s ohledem na skutečnou délku pobytu žalobkyně na území, jí není třeba udělovat dlouhodobý pobyt jako vyšší pobytové oprávnění. Žalobkyně může na území České republiky pobývat na základě krátkodobých víz či víz k pobytu nad 90 dnů. Závěry prvoinstančního orgánu tudíž byly v souladu se zákonem. K námitce *nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci podle § 3 správního řádu, neboť § 42 zákona o pobytu cizinců cizinci nepřikazuje pobývat na území po dobu delší 6 měsíců*, žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a uvedla, že v posuzovaném případě byl dostatečně zjištěn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně z důvodu existence jiné závažné překážky pobytu na území a žádost byla v souladu se zákonem zamítnuta. K námitce pobytu delšího 6 měsíců žalovaná odkázala na stranu 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Stran *nezkoumání plnění účelu pobytu žalobkyní* žalovaná opět odkázala na napadené rozhodnutí, a to stranu 5 a 6. K námitce *nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu rozporné argumentace a nesrozumitelnosti* konstatovala, že argumentace v napadeném rozhodnutí není rozporná a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná pouze shledala existenci jiné závažné překážky ve skutečnosti, že žalobkyně nepobývala na území České republiky, a nikoliv v neplnění účelu pobytu. Dále žalovaná odkázala na stranu 4 napadeného rozhodnutí. Námitku *nekonzistentnosti rozhodování* shledala žalovaná nedůvodnou, a to především s ohledem na skutečnost, že žalobkyní uvedené rozhodnutí žalované se týkalo zrušení

rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci, resp. z důvodu nedostatečně zjištěného plnění účelu pobytu. V posuzovaném případě se však žalovaná nezabývala plněním účelu pobytu žalobkyní a shledala závažnou překážku jejího pobytu na území ve skutečnosti, že v rámci svého posledního realizovaného pobytového oprávnění pobývala na území České republiky pouze 77 dnů. K tomu, že *plnění účelu pobytu nelze zaměňovat s pobytem na území České republiky*, žalovaná s odkazem na stanu 4 napadeného rozhodnutí uvedla, že tyto pojmy v rámci napadeného rozhodnutí nezaměňuje. K námitce týkající se *zpochybnění přechodových razítek* žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a uvedla, že prvoinstanční orgán v souladu se zákonem přihlédl k dokladům prokazujícím delší dobu pobytu žalobkyně na území České republiky, a to aniž by tyto podklady zpochybňovali přechodová razítka v jejím cestovním dokladu, jelikož jej pouze doplňují. Žalobkyně i přesto nepobývala na území České republiky po dobu delší 6 měsíců, jak předpokládá § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná se dále neztotožnila s námitkou *nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu*, kteréžto považuje za zcela souladné s předmětným zákonným ustanovením. Dle žalované je nedůvodná též námitka *nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí*. K tomu žalovaná odkázala na stranu 6 napadeného rozhodnutí a navíc uvedla, že intenzita dopadu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně je přímo úměrná délce pobytu, po kterou žalobkyně na území České republiky pobývala v době platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu (viz. rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 30A 93/2013-63). Žalovaná v neposlední řadě uvedla, že neshledala napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, rozporné s § 3, § 2 odst. 3, 4, § 4 odst. 1, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

Žalobkyně při jednání setrvala na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se k jednání s omluvou nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Z hlediska obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je podstatné, to, co je uvedeno v na straně 5 napadeného rozhodnutí, totiž že „*k námitce účastnice řízení o nepřihlédnutí k její podnikatelské činnosti na území České republiky Komise uvádí, že i když v rámci řízení nebylo prokázáno neplnění účelu pobytu podnikání ze strany účastnice řízení, s ohledem na krátkou dobu faktického pobytu účastnice řízení na území je zřejmé, že společnost lze řídit i ze zahraničí. Není tudíž nutné udělovat účastnici řízení za účelem řízení této společnosti dlouhodobý pobyt, jelikož lze společnost řídit i bez povolení k dlouhodobému pobytu, například prostřednictvím krátkodobých víz nebo víz k pobytu nad 90 dnů. Obzvláště za*

situace, kdy předmětem podnikání společnosti POVITA s.r.o. je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor bez poskytování jiných než základních služeb zajišťujících řádný provoz nemovitostí, bytů a nebytových prostor a účastnice řízení v rámci výsledku uvedla, že společnost vlastní tři byty, z nichž 2 slouží ke krátkodobým pronájmům a v jednom s manželem bydlí, přičemž z jiné činnosti společnost příjmy nemá. Společnost účastnice řízení má navíc tři jednatele, z nichž každý je oprávněn za společnost jednat samostatně“.

Z právě provedené citace odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně byla skutečnost, že s ohledem na charakter podnikání žalobkyně na území České republiky není třeba dlouhodobého pobytu na území.

Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, tak nebyla skutečnost, že žalobkyně po většinu rozhodné doby nepobývala na území České republiky ani to, že by na území České republiky nevykonávala podnikatelskou činnost.

Žalobní námitky žalobkyně se tak míjejí se skutečným důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně. Vzhledem k tomu, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně nebylo, že žalobkyně „nepobývá celou dobu povoleného pobytu na území České republiky“ ani že „fakticky nevykonává podnikatelskou činnost“, jsou nedůvodnými veškeré námitky žalobkyně zpochybňující důvodnost těchto závěrů.

Stejně tak nelze dospět k závěru, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo nesrozumitelné, když žalovaná uvedla, že „i když nelze v posuzovaném případě shledat neplnění účelu povoleného pobytu z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci, byla naplněna skutková podstata závažné překážky pobytu na území tím, že účastnice řízení nepobývala na území po dobu předpokládanou v § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.“. Tato pasáž je uvedena v rámci hodnocení postupu prvoinstančního orgánu a nevyjadřuje podstatu závěru o který je opřeno odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak jak je uveden v citaci ze str. 5 napadeného rozhodnutí shora.

Nelze totiž přehlédnout, že tato pasáž následuje po části odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které bylo uvedeno, že „výrok správní orgán I. stupně odůvodnil tak, že účastnice řízení nepobývala na území, a tím nenaplnila základní pojmové znaky podnikání podle § 2 obchodního zákoníku, účinného do 31. 12. 2013, spočívající v soustavné činnosti prováděné samostatně podnikatelem vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku. Podnikatelská činnost účastnice řízení však s ohledem na faktickou krátkou dobu pobytu na území má povahu činnosti spíše nahodilé až jednorázové, čímž nenaplnila jeden z kumulativních znaků podnikání. Shledal-li správní orgán I. stupně naplnění skutkové podstaty závažné překážky jako neurčitého právního pojmu v neplnění účelu povoleného pobytu, nemůže být jedinou hodnocenou skutečností pouze faktická délka pobytu cizince na území, tak jak učinil v napadeném rozhodnutí. Jak vyplývá ze správní judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 154/2014-45 ze dne 3. 7. 2014) povinnost pobývat na území České republiky je pouze jeden z ukazatelů plnění účelu pobytu. Faktické nevykonávání podnikatelské činnosti však nebylo ze strany správního orgánu I. stupně v napadeném rozhodnutí odůvodněno ani zjištěno v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb.“. Žalobkyni

namítanou pasáž je proto nezbytné vykládat tak, že se žalovaná neztotožnila s hodnocením prvoinstančního orgánu, když dospěla ke správnému závěru, že „faktická délka pobytu cizince nemůže být jedinou hodnocenou skutečností“. Právě z tohoto pohledu považovala žalovaná zjištění prvoinstančního orgánu za nedostatečná k odůvodnění výroku prvoinstančního rozhodnutí.

Své vlastní závěry, pak žalovaná odůvodnila v další části odůvodnění napadeného rozhodnutí, když k odvolacím námitkám žalobkyně, uvedla, že „nepobývání účastnice řízení na území České republiky na základě uděleného dlouhodobého pobytu po zákonem předpokládanou dobu pobytu ukazuje na jeho formálnost, což je v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 326/1999 Sb., a zakládá závažnou překážku pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Délka pobytu účastnice řízení na území České republiky v rámci posledního povoleného pobytu nejen, že nedosahovala délky pobytu, která se pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu předpokládá, nedosahovala ani délky předpokládané u víza k pobytu nad 90 dnů. Smyslem udělování povolení k dlouhodobému pobytu jako vyššího pobytového oprávnění je možnost účastníka řízení pobývat na území po delší dobu, než na kterou jsou udělována víza k pobytu. Koncepce zákona č. 326/1999 Sb. týkající se jednotlivých institutů pobytů vychází z předpokládané délky pobytu na území České republiky. Zatímco u dlouhodobého pobytu zákon č. 326/1999 Sb. předpokládá pobyt po dobu delší než 6 měsíců, u víza k pobytu nad 90 dnů předpokládá délku pobytu delší 3 měsíců. Účelem ani smyslem institutu dlouhodobého pobytu tedy není udělovat povolení k dlouhodobému pobytu účastníku řízení, který jej k plnění předpokládaného účelu pobytu nepotřebuje a využívá jej pouze ke krátkodobým pobytům, k čemuž by plně postačovala krátkodobá víza, příp. víza k pobytu nad 90 dnů“. Žalovaná dále uvedla, že „se neztotožňuje s námitkou účastnice řízení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Naopak správní orgán I. stupně za účelem zjištění stavu věci předvolal účastnici řízení k výsledku a následně výsledek účastnice řízení provedl. Účastnice řízení do protokolu o výsledku uvedla, že na území České republiky pobývala delší dobu, než jaká vyplývá z přechodových razítek vyznačených v cestovním dokladu. Nejednalo se však o tvrzení, kterým by pravdivost uvedených přechodových razítek zpochybnila, pouze konstatovala delší dobu svého pobytu na území České republiky, než jaká vyplývá z uvedených přechodových razítek. Účastnice řízení dále uvedla, že doloží důkazy, které tuto tvrzenou skutečnost prokážou. Dne 29. 5. 2014 doložila správnímu orgánu I. stupně podklady za účelem prokázání delší doby pobytu na území České republiky, jejichž součástí byly faktury, doklady za nákup stavebních materiálů, účtenky, bankovní složenky, potvrzení o jednáních, pozvánka, smlouvy o díle a smlouva o nájmu. Správní orgán I. stupně tyto doklady posoudil a dospěl k závěru, že účastnice řízení pobývala na území České republiky delší dobu, resp. o 6 dnů, přičemž tyto své závěry v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil“.

K dalším námitkám žalobkyně je nezbytné uvést, že žalovanou nebylo zpochybňováno, že se v případě společnosti POVITA s.r.o. „nejedná o fungující obchodní společnost“ a žalovaná se současně „zaměřila na faktický výkon funkce jednatele obchodní společnosti“. Žalovaná při svých skutkových závěrech vycházela z popisu činnosti v předmětné obchodní společnosti tak, jak ji žalobkyně popsala ve své výpovědi dne 30.4.2014, a zhodnotila je straně 5 napadeného rozhodnutí, jak již bylo citováno shora.

Pokud měla žalobkyně za to, že na území České republiky pobývala v jiném rozsahu, než který vyplývá z tzv. „přechodových razítek“, bylo na ní, když zanedbala záznam přechodových razítek, aby jednak tvrdila, po jakou konkrétní dobu se na území České republiky zdržovala, jednak aby pobyt na území České republiky v toto konkrétní období v důkazním řízení prokázala. Žalobkyně nic takového neučinila, přesto žalovaná v její prospěch další dobu, tak jak eventuálně hypoteticky mohla vyplývat z jí předložených listin, v její prospěch přičetla.

Napadené rozhodnutí činí jednoznačné závěry, které jsou srozumitelně odůvodněny, a proto jej nelze z pohledu obecných námitek žalobkyně považovat za nepřezkoumatelné.

Nedůvodnými jsou konečně i námitky žalobkyně o tom, že došlo ke „zcela nezákonnému posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení“ a že „správní orgán se nezabývá otázkou, jak může být účastník řízení zasažen do soukromého a rodinného života“.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „komise se dále zabývala otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastnice řízení. Z judikatury vyplývá, že intenzita dopadu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života cizince je přímo úměrná délce pobytu, po kterou cizinec na území České republiky pobýval po dobu platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu. Účastnice řízení pobývala na území České republiky v rámci posledního povoleného pobytu pouze 77 dnů, což výrazně snižuje dopad rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Komise dále uvádí, že z rodinných příslušníků účastnice řízení bylo na území na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu jejímu manželovi P.V., kterému též nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu na území. Pokud účastnice řízení z celkové doby povoleného pobytu pobývala na území České republiky jen 77 dnů a zbývající dobu převážně v zemi domovské, neprodloužení pobytu účastnice řízení v České republice nemůže představovat vážnější zásah do rodinného a soukromého života účastnice řízení. Zamítavým rozhodnutím o žádosti tak nebude nepřiměřeně zasaženo do jejího rodinného ani soukromého života, jelikož ten je s ohledem na uvedené realizován na území Ruské federace. Navíc účastnice řízení neuvedla v rámci řízení žádné důkazy, které by svědčily o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí Komise tedy považuje za přiměřené důvodu pro neprodloužení dlouhodobého pobytu“.

Z provedené citace odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaná zabývala žalobkyní namítanou otázkou, stejně tak jako to, že posuzovala konkrétní situaci žalobkyně. Pokud měla žalobkyně za to, že je toto odůvodnění věcně nesprávné, měla v tomto směru vznést konkrétní žalobní námitky, což však neučinila.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.
Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 12. dubna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová